USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **G. N.,** zastoupeného JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., advokátem, se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2008, č. j. OAM - 1 - 970/VL - 19 - 12 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2008, č. j. 63 Az 3/2008 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Karlu Seidlovi, Ph.D., advokátovi, se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2008, č. j. 63 Az 3/2008 - 56, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2008, č. j. OAM - 1 - 970/VL - 19 - 12 - 2007. Napadeným správním rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), protože stěžovatel uváděl skutečnosti zjevně nevěrohodné.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud dle jeho názoru nesprávně posoudil hodnocení zjevné nevěrohodnosti i podmínek doplňkové ochrany a nedostatečně odůvodnil napadený rozsudek. Rozhodnutí žalovaného je pak stiženo vadami řízení, protože správní orgán

nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věcí. Dále stěžovatel ve své kasační stížnosti vysvětluje svá tvrzení, která vedla správní orgán i krajský soud k závěrům o jeho nevěrohodnosti s tím, že byl pod psychickým tlakem a že správně nerozuměl. Taktéž uvádí, že zjevná nevěrohodnost měla být posuzována ke skutečnostem rozhodným nikoli k jakýmkoliv skutečnostem tvrzeným stěžovatelem (např. způsob dopravy do ČR).

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, plně se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a poukazuje na to, že stěžovatelův příběh o jeho putování, které bylo zakončeno v České republice, obsahuje zcela nevěrohodná tvrzení.

Z obsahu připojeného soudního spisu vyplývá, že stěžovatel spatřoval důvody pro poskytnutí azylu v tom, že ozbrojenci, kteří po něm chtěli, aby se k nim připojil, mu po jeho odmítnutí začali vyhrožovat zabitím a pak zabili jeho matku. Stěžovatel poukazoval na to, že vláda nebyla schopna zamezit zbytečnému násilí v oblasti Nigérie, kde žil. Doplňkovou ochranu pak stěžovatel požadoval proto, že pochází z jižní části Nigerie, ze státu Rivers, který se nachází v ropné oblasti delty řeky Niger, která je známa násilnými mezietnickými konflikty a kde militantní skupiny, bojující s vládou, po mladých lidech vyžadují, aby se k nim přidali. Stěžovatel měl dle svého tvrzení cestovat ze své země původu tak, že odjel z nějakého města v Nigérii vlakem do neznámé země, tam nastoupil na loď, ač neměl lístek, a plul do další neznámé země, kde mu neznámý člověk zakoupil jízdenku na vlak, ale neřekl mu, kam tuto jízdenku koupil. Stěžovatel pak cestoval vlakem asi deset hodin, až přijel do České republiky, přičemž nevěděl, kam přijel, teprve taxikář mu sdělil, že je v Praze. Dále stěžovatel uváděl různé údaje o tom, kdy mu zemřeli rodiče či jak mu pomohl misionář, k němuž se schoval.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl. Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud k otázce zjevné nevěrohodnosti skutečností uváděných stěžovatelem provedl náležité dokazování a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil; krajský soud se tedy nedopustil žádného pochybení.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky předestřené v kasační stížnosti stěžovatele. Protože ani Nejvyšší správní soud sám neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, je nucen konstatovat, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Ke stěžovatelově žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud konstatuje, že dle § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek. Proto není třeba o této žádosti samostatně rozhodovat, když stejný výsledek jako přiznání odkladného účinku plyne přímo ze zákona.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 1. 6. 2009, č. j. 63 Az 3/2008 - 101, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Karel Seidl, Ph.D., advokát, se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary. Tomu Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů - sepsání kasační stížnosti a jejího doplnění. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby; celou částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupce je plátce DPH. Dohromady tedy Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci stěžovatele jím požadovanou odměnu za převzetí a přípravu věci, neboť podle § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a to na rozdíl od § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení. Z důvodů, že zástupce stěžovatele netvrdil ani

neprokázal, že by provedl poradu s klientem, Nejvyšší správní soud úkony zástupcem stěžovatele deklarované posoudil jako jeden úkon právní služby a za něj přiznal odměnu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu